

Un xèrif a Gràcia?

«*El que no em/ens imaginàvem, per res del món, és el que va passar a continuació*»

El 31 de maig passat, sobre les 9 del matí dues mares, membres del col·lectiu Salvem l'Alzina i les Casetes d'Encarnació, i els nostres dos fills menors, estàvem al Jardí pintant un bagul de joguines i muntant uns hotels d'insectes per a deixar a l'espai, d'ús comunitari, abans d'anar a l'escola. Sense premeditació ni malícia, la canalla van fer un gargot al mur de protecció de les Casetes, amb la mala sort que just en aquell instant passava la Guàrdia Urbana. Recordo que vaig, dir, mig en broma: ara us renyaran... (Nosaltres, ja ho havíem fet.) I dic mig en broma donada la poca rellevància del gest i la d'intervencions artístiques en aquest mur (que no és patrimoni ni equipament) i en l'exterior, per part del col·lectiu i altri, al llarg dels gairebé quatre anys de reivindicació ciutadana (La que va salvar l'alzina bicentenària, el jardí i les Casetes.) El que no em/ens imaginàvem, per res del món, és el que va passar a continuació.

Mentre un dels agents es quedava a la reixa de l'entrada, l'altre va dirigir-se cap on estàvem, al fons de l'espai, increpant-nos que qui ens pensàvem que érem i que el que estàvem fent era il·legal. De seguida vam intentar dialogar amb ell, explicar-li que som del col·lectiu, que tenim un conveni d'ús de l'espai, que estem fent un taller amb els nens i... Ni cas. Ens va exigir de males maneres els DNI. Vaig intentar (de nou) explicar-li que m'havia deixat la cartera a casa, amb les presses, i no el portava al damunt. Aleshores, em va dir que se m'enduria a comissaria. Perdonat? Vaig dir-li. Però si no estem fent res de dolent i els nens només han fet un guixot que... "¿Me llevo a tu hijo?" va exclamar llavors. "¿Pues me llevo al menor!", va repetir, amb més agressivitat encara.

A aquestes alçades, la situació ja era surrealista. Perquè ni ell s'explicava, ni escoltava, ni ens deixava parlar. Vam fer el possible per tranquil·litzar els infants, que estaven atemorits, centrant la seva atenció en el taller que justament havíem anat a fer, mentre seguia intentant dialogar amb l'agent. Un home que, sense treure's en cap moment ni el casc ni aixecar-se la visera del sol (o sigui amb mitja cara tapada) va seguir escridassant-nos, acusant-nos de males mares, perquè a aquelles hores els nens ja havien de ser a l'escola, etc... I, efectivament, aquesta era la idea si no hagués estat per la seva intervenció. Però la cosa no acaba aquí.

Davant de la seva actitud bel·ligerant i la impossibilitat de comunicació, vaig intentar contactar telefònicament amb les persones del Districte de Gràcia amb qui portem anys col·laborant (i que hi tenim un conveni d'ús de l'espai signat, recordem-ho). En sentir que trucava a l'administració, la seva reacció va ser (cito literalment): "¿Ah sí? Pues llamo yo a mis superiores también. ¡Ahora sí que os vais a enterar!" I així va ser que, al cap d'una estona, amb els nervis a fi de pell, mentre ell seguia allí, intimidant-nos, tot i que ja havien entrat persones al jardí i algunes s'acostaven a veure què passava i a demanar calma, van arribar els esmentats reforços: 7 agents de la GUB més, dos dels quals es van dirigir a nosaltres amb un "¿que me han dicho que hay un conflicto con el compañero y que os habéis negado a identificaros?".

Aleshores, la quitxalla, va començar a plorar. Jo, també, consolant al meu fill com podia. I, mentrestant, l'agent en qüestió (amb el casc i la visera) reia. "Eso, ¡haced teatro!?" T'hauria de caure la cara de vergonya?, vaig repetir-li, varies vegades. I, després, malgrat l'atac d'angoixa i el plor, vaig parlar amb un dels nous GUB (a qui ja coneixem d'altres visites a l'espai) i li vaig explicar la situació. "¿A tu, que ets pare, et sembla normal, això??", vaig dir-li. I entre les seves respostes va haver-hi un "En el cos hi ha tota mena de gent, com a tot arreu...?" i "No volem que ens veieu com l'enemic?". A això últim, no me'n vaig poder estar de replicar-li: Doncs amb ____ com aquest, ho teniu difícil. (Ni jo ni els testimonis amb qui he parlat recorden que l'insultés, però... Espòlier.)

En el moment que altres ?compañeros? se l'enduïen, perquè tornava a escriure nos, li vaig demanar al seu superior que com ho havia de fer per denunciar-lo, i em va remetre a Districte. Que (simplement) presentés una instància allà. Això és el que vaig fer, al dia següent, amb l'ajuda del nostre fill Pau (tota oportunitat educativa és important, i aquesta ho era en molts aspectes). Però (i vet aquí un nou gir interessant de la història), un mes després, encara esperant alguna mostra de suport, resposta o desgreu per part del Districte, la Conselleria de feminismes (BCNenComú), m'arriben dues multes: per graffiti a equipament i per increpar i menysprear l'autoritat. (I és que, amb l'excusa de redactar un informe sobre el que havia succeït, vam donar les nostres dades al GUB que ens les va demanar respectuosament.) Au: dues sancions (550 euros), que puc recórrer (creuant els dits que es faci justícia i sigui proporcionada) o pagar amb reducció 162 euros...

A títol personal, i amb l'ajut del col·lectiu, assumeixo la meua part de responsabilitat com a mare pel que fa al gargot del meu fill, i plenament per haver dit és complicat no percebre la GUB com l'enemic amb ____ com aquell en el cos (a la multa posa ?malparit?). Però és que se n'ha de ser o estar per tractar dones i infants així... O molt amargat. Ara, ja el compadeixo. Perquè jo tinc la consciència tranquil·la: sé diferenciar què és just. I dono la cara. Al contrari d'ell (i els altres 6 agents, etc.) o els del Districte de Gràcia que li permeten actuar amb impunitat al barri (abús de poder + corporativisme + polítics ?*quedabien?*=), sancionant a l'única persona que buscava el diàleg i una resolució educativa, útil, no violenta i repressiva.

Un altre del sis agents que van venir (a intimidar dues dones i dos infants, per pintar una careta somrient) em va dir, al final de les dues hores que va durar la situació: ?No plori, senyora, que el seu fill la vegi forta.? Era un jove amable (o ho semblava, almenys), potser empàtic i tot... (Potser tampoc.) Recordo que li vaig respondre: ?Que plori, si ell vol, i està bé que em vegi plorar, perquè és conseqüència d'haver viscut una situació injusta.? La fortalesa no és això, empassar-se la pena i au... Igual que l'autoritat no hauria de ser allò.